

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – III. ÉVFOLYAM – 3. SZÁM, 2010. JAN. 17.

Kedves testvéreim!

Talán nem túlzok, ha azt állítom, hogy ezzel a momentummal ért véget Izrael honfoglalása, hiszen ekkor már nem csak testi, hanem lelki otthona is lett a népnek. A templom, mint olyan, tudjuk nagyon fontos szerepet játszott Izrael történetében mindvégig. De talán még

gondolataikat zavarta össze Isten. Így már nem voltak egy akaraton, egy szándékon, hanem mindenki azt tette, amit akart, és már nem volt meg az egység. A kudarc persze garantált volt. Hisz nem volt meg az egység sem egymással, sem az Istennel.

Szólni kell a szent sátorról is ebben a témában. A sátrat vitte magával a puszt-

Akkor ezt mondta Salamon: Az Úr mondta, hogy homályban kíván lakni. Örömmel építettem neked lakásul házat, maradandót, örök lakóhelyül. Azután megfordult a király és megáldotta Izrael egész gyülekezetét, miközben Izrael egész gyülekezete állt. Ezt mondta: Áldott az Úr, Izrael Istene, aki ígéretet tett apámnak, Dávidnak, és azt hatalmával be is teljesítette. Ezt mondta: Attól a naptól fogva, hogy kihoztam népemet, Izráelt Egyiptomból, nem választottam várost Izrael egyetlen törzséből sem azért, hogy házat építsenek, és ott legyen az én nevem. Dávidot azonban kiválasztottam, hogy népemnek, Izraelnek a vezetője legyen. De amikor apám, Dávid házat akart építeni Izrael Istene, az Úr nevének tiszteletére, akkor ezt mondta apámnak, Dávidnak az Úr: Azzal, hogy házat akartál építeni az én nevem tiszteletére, jót akartál. De te nem építheted föl azt a házat, hanem a fiad, aki a te véredből származik, ő építi majd föl azt a házat nevem tiszteletére. Az Úr beteljesítette ígéretét, amit tett, mert amikor én apámnak, Dávidnak a helyére léptem, és Izrael trónjára ültem, ahogyan megígérte az Úr, fölépítettem ezt a házat, Izrael Istene, az Úr nevének tiszteletére. És helyet készítettem ott a ládának, abban van az Úr szövetsége, amelyet őseinkkel kötött, amikor kihozta őket Egyiptom földjéről.

1Kir 8,12-21

érdekesebb az építkezések történeteinek összehasonlítása a Bibliában. Az első igazán híres építkezés a Babel tornya volt. Mint tudjuk, ezt teljesen más szándékkal építették, mint a templomot. Az ember szembe akart szállni Istennel, és mintegy a saját maga felmagasztalására akarta ezt a tornyot felépíteni. Isten azonban közbe szólt. Az eredeti szöveg szerint nem a nyelveiket, hanem a

táiban a nép, ezáltal Isten valóban közöttük lakozott, napról napra.

Azonban amikor már a nép letelepedett, már megvolt a főváros, Jeruzsálem, akkor felvetődött a nehéz kérdés, mi legyen a sátorral, mi legyen a kultusszal. Érdeemes elolvasni a 2Sám 6-ból, amikor Dávid akart templomot építeni. A próféta, Nátán először fellelkesedett az ötleten, majd álomban jött az intés, hogy

az Úr nem ezt tervezte, ezért, bár szépnek tűnik a gondolat, mégsem Istentől való. Isten ekkor azzal hártja el a szándékot, hogy Ő a nép között akar lakozni, és nem lehet egy épületbe bezsúfolni. Igen, ez a kísértés ma is fennáll. Sokan gondolják úgy, hogy elég Istennel vasárnaponként, abban a körülbelül egy órában foglalkozni, és a hét többi részében már nincs rá szükség. Azonban ebből a történetből, és a tapasztalatokból tudjuk, hogy Istent sem térben, sem időben nem lehet korlátozni. Ő valóban velünk akar lenni mindig, és mindenhol, még akkor is, ha néha ezt nem szeretnénk. Mégis akkor mi történt a dávidi történet óta, hogy immár Isten előtt is kedves tervvé vált a templom felépítése? Mi változott meg? Nem igazán tudjuk. De az biztos, hogy most egy áldott tervvé lett az, ami korábban nem volt az.

A felolvasott történetben a leginkább az fogott meg, hogy a király örömmel építette a templomot, és ebben az örömeiben egész biztos osztozott az egész nép is. Nem a fáradságot nézték, hanem azt, hogy részük lehet ebben a szolgálatban. Örömük telt a falak magasodásában, hogy napról napra egyre inkább felismerhető lett a templom. És ezek a falak nem elválasztották, hanem összekötötték a népet. A nép körében nem versengés, hanem egység volt, ami lehetővé tette ennek a nagyszerű épületnek a megvalósulását. Más volt a szándék, más volt az akarat, mint a Bábel tornyánál, és más lett az eredmény is. Áldás lett belőle.

Azonban, hogy folytassuk a történetet, ezt a templomot lerombolták. Igen,

amit ember keze épített, ha még oly szent is, könnyen erre a sorsra jut. A nép Babilóniába került, ahol már csak sajnálhatta egykori nagyságát és örömét. Azonban lejárt a hetven esztendő, és a nép visszatért hazájába. Ahogy Ezsdrás és Nehémiás tudósít erről minket, ekkor az volt az első, hogy a templomot rendbehozzák, újra felépítsék. Még csak romok voltak a városban, a házak még nem álltak, de a templomnak már épülnie kellett. A lelki otthon volt az első, az alap, melyet a nép meg akart valósítani, mert tudták, hogy enélkül hiába is épül fel a város, nem maradhat meg. Hiába lesznek szép házaik, azok nem lesznek hosszú életűek Isten és a templom nélkül.

Majd ebben a templomban szolgált maga Jézus is, és tette azt a kijelentést, hogy Ő ezt a templomot lerombolja, majd három nap alatt újra felépíti. Ezen mindenki nagyon felháborodott, mert nem tudták, nem értették, hogy itt a testéről és a feltámadásáról beszél. Igen, itt jelenik meg az, amit Pál apostol később leír, hogy a test a Szentlélek temploma. Ezzel rangot ad a múlandónak, perspektívát az ideiglenesnek tűnőnek. Ezt sokan nehezen fogadták el. És ezen a templomon mi is dolgozhatunk, mi is építhetünk. Isten építeni hívott el minket, kit-kit oda ahová jónak látta, és olyan feladattal megbízva, melyre a leginkább alkalmas. Ez ráadásul egy többirányú építkezés. Magunkban is, másokban is építeni kell, és csak nagyon ritkán rombolni, de akkor is csak bálványokat, melyek helyén már igazi templom épülhet. Gondoljuk csak el, milyen nagysze-

rú dolog, hogy nem csak kőművesként, hanem lelkigondozóként is építhetünk, sőt bennünk is épülhet valami nagyon fontos. Ez az Ige és ez a történet egyszerre figyelmeztetés is a mai embernek. Hiszen nem elég a testivel foglalkozni, ahogy ma gondoljuk, hanem a lelkiel is kell. Nem elég fizikailag felépülni, ha lelkileg nincs mögötte semmi.

És végezetül egy személyes dolog: ha belépek egy templomba, három dologra szoktam gondolni: az egyik, hogy hány, valóban ébresztő jellegű prédikációt hallhattak ezek a falak, a másik, hogy Isten hogy megáldotta azoknak az igyekezetét, akik ezen a templomon dolgoztak, mert bár lehet, hogy nem volt nekik sem sok, de azt fontosnak tartották, hogy legyen templomuk. Fontos volt ez még a legkisebb faluban is, ott is, ahol esetleg nem volt hozzá földesúri támogatás, de

felépült és lett. És sokszor ez lett egy település megmaradásának az alapja: a templom és az iskola. Tudom, Prágában ma egyikkel sem rendelkezünk, de a lelkit építhetjük, formálhatjuk. Ma ez az a formája az építésnek, melyre Isten valamennyiünket elhívott. Vegyünk benne részt ugyanazzal a szent örömmel, mellyel a jeruzsálemi templom építői vettek részt az építkezésen. Ne féljünk a nehézségtől, a kudartól. Ott is egész biztosan estek le kövek, dőltek le állványok, de ez nem szegte kedvüket, mert tudták, hogy ki bírta meg őket ezzel a feladattal. És ez az Isten ma bennünket hív, hogy legyünk a munkásai ebben a szent építkezésben.

Ámen

(Elhangzott 2010. január 10-én)

HOGY S MINT?!...

BESZÉLGETÉS ÉLES GYÖRGGYEL,
GYŰLEKEZETÜNK JELENLEGI
LELKÉSZÉVEL

– Hogy telt az első két heted Prágában?

Ha röviden akarok válaszolni, munkával, akklimatizálódással. Fel kell mérnem az itteni lehetőségeket, meg kell ismernem a várost, nem kevés feladat. Magyarországon január első két hete mindig nagy unalomban telik, itt most ez nem volt rám jellemző. Bemutatko-

zó látogatások, találkozások, és persze a klasszikus lelkészi munka töltötték ki a napjaimat.

– Első benyomás Prágáról, az itt élő emberekről?

Kedvesek, segítőkészek. Sokban persze nem térnek el a magyarországi emberektől, hiszen Csehország is Közép-Európához tartozik. Talán, higgadtabbak, csenedesebbek a prágai emberek, mint Magyarországon.

– Hogy jött az elhatározás, hogy megpályázd a prágai lelkészi állást?

Lehet, hogy nagy szavak, de amikor megláttam a felhívást, rögtön éreztem, hogy ez nekem szól. Egyszerűen nem volt kérdés, hogy megpályázom-e.

– *Hogyan búcsúzik egy börtönlelkész a gyülekezetétől? Hogy fogadta a döntését a családod?*

Egy börtönlelkész búcsúja valóban nem szokványos. Sokrétű. Valójában én voltam az első, aki eljött a börtön alkalmazottai közül, és én töltöttem a legkevesebbet ezen a szolgálati helyen. Az is igaz, hogy én egy teljesen új börtönben indítottam be a szolgálatot. Ami a búcsút illeti. El kellett köszönnöm az elítéltektől, főleg persze a bibliakörösöktől. Nem volt könnyes búcsú, bátorító búcsú volt. Egymásnak igyekeztünk bátorító szavakat mondani, és imádkoztunk egymásért. Szép volt. A személyi állomány döntő többsége nagyon sajnálta, hogy eljövök. Sok barátot hagytam ott. Azért is értettük meg egymást nagyon jól, mert édesapám börtönőr volt, és nagyon jól ismerem a gondolkodásukat, mentalitásukat. Én nem botránkoztam meg, nem „akadtam ki” olyanokon sem, amiért más a parancsnoknál állt volna meg. Sokakkal a mai napig intenzív a kapcsolat, és több kölcsönös látogatás van betervezve.

A családom örült a döntésnek. Igaz, hogy így 800 km-re kerültem az otthonomtól, de tudják, hogy jó helyre jöttem. A felelőségemnek vannak kétségei, de biztos vagyok benne, hogy az élet nem őt fogja igazolni.

– *Milyennek tűnt távolról a prágai*

A Csehtestvér Egyház Klimentská utcai templomában

gyülekezet, és milyennek most, hogy itt vagy?

Voltak felszínes ismereteim, hiszen a gyülekezet gondnokát, Nellit és Alenát még a teológiáról ismertem. Távolról egy kis közösségnek tűnt, amely egy idegen tengerben igyekszik megmaradni, hűségben. Most, hogy itt vagyok, szintén ilyennek látszik, de nagyon erős belső kohézióval, összetartással. Ez nagyon tetszik, Magyarországon sok helyen hiányzik. Remélem, hogy ezt majd sikerülni fog tovább építeni, fejleszteni.

– *Nagy bátorság azért, hogy egy teljesen idegen nyelvi környezetbe jöttél...*

Hát azért nem egészen van ez így. Sátorlajújhelyi vagyok, gyerekkorom óta ismerkedek a szlovák nyelvvel, még ta-

lán valami eredményt is sikerült belőle összehozni, állami nyelvvizsga formájában. Ahol korábban laktunk, a szomszéd a helyi szlovák iskola igazgatónöje volt, és az általa közvetített „fertőzés” jó talajra lelt személyemben... Amúgy létezik Oroszországban egy kifejezés: közel-külföld. Ezzel a többi volt szovjet utódállamot illetik, kifejezve, hogy noha külföld, mégsem teljesen idegen. Én is így éreztem Csehországgal kapcsolatban. Mint gyakorló tolmács nagyon jól tudom, hogy a nyelvi tudás kevés, sokkal nagyobb feladat a másik gondolatmenetének megértése, annak közvetítése. Itt a valódi feladat számomra ez, ennek a ritmusnak a helyes felvétele, a gondolkodás megértése. Persze, éppen ezért még tanulnom kell az ittlét ezernyi csínját-bínját, mert máshogy ez nem fog menni, de kész vagyok rá.

– Mondjál valamit a múltadról... Mi készített arra, hogy lelkész légy, hol végeztél teológiai tanulmányaidat? Jártál esetleg korábban is errefelé?

Misszionárius szerettem volna lenni (ez most talán részben teljesült...). Ez azonban nagyon nehéz, magyarországi viszonyok között, főleg akkor kivitelezhetetlen volt. Ehelyett lelkészként szolgáltam több kisebb gyülekezetben, és nagyon sok tapasztalatot sikerült összeszednem.

Korábban háromszor voltam Prágában, nagyon tetszett a város, többek között ezért is pályáztam meg az állást.

– Melyik a kedvenc igeversed, és bibliai történeted?

A kedvenc igeversem a Zsolt 90,12. „*Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk*”. Ahogy Salamon király is bölcsességet kért az Istentől, és minden más megadatott neki, úgy szerintem ez ma is nagyon aktuális kérdés. A kedvenc történetem az, amelyben Jézus meggyógyítja a római százados szolgáját. Akkora hitet, amekkora a századosnak volt, csak csodálni lehet, és könnyörögni kell érte Istenhez, hogy adja meg nekünk is.

– Mi szerinted a legfontosabb ennek a kis gyülekezetnek a számára?

Hát, nagyon sok minden. De a válasz már meg is adad a kérdésben: kicsi, tehát növekedni kell, úgy számban, mint léleken. Amikor a Szentlélek pünkösdkor kitöltetett a háromezerre Jeruzsálemben, ami ugyan nem volt kevés, de mégis senki meg nem mondta volna, hogy egykor ez a bolygó legnagyobb vallása lesz. Így hiszem, hogy ha mi is imádságos lélekkel vagyunk, és teszünk is érte, akkor ez a gyülekezet lehet egyszer még sokkal nagyobb is. Fontos továbbá a missziói szándék, nem csak a lelkész részéről, hanem a gyülekezeti tagok részéről is. Hívni, megkeresni új embereket, olyanokat is, akik eddig nem jártak sehová istentiszteletre, és ezt összekovácsolni egy egységgé. Ha ez meglesz, akkor hiszem, hogy fényes szép jövő áll ez előtt a gyülekezet előtt.

– Úgy legyen! Köszönöm a beszélgetést.

- paulus -

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 16.00-tól (a téli időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Nemzetiségek Háza magyar irodájában (Vocelova 3, Prága 2), vagy egyéb megegyezés szerinti helyen.

(mille.doremi@gmail.com)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

Múlt heti gyűlésén a presbitérium:

– **beszámolt a gyülekezet elmúlt évéről**, ismertette a gyülekezet új lelkipásztorával a legégetőbb kérdések előzményeit,

– megvitatta a gyülekezetünk gondnoka által gondosan elkészített **beszámolót az eklézsia anyagi helyzetéről**,

– meghallgatta és megvitatta **Éles György lkp. beszámolóját** a különböző helyi magyar vonatkozású intézményekben, szervezetekben tett látogatá-

sairól (nagykövetség, CsMMSz, Koreai gyülekezet, AED)

– megvitatta, miként tudna **közelebbi kapcsolatot felvenni** gyülekezetünk a **brünni diáksággal** (KAFEDIK) és a brünnben működő, huszita lelkész vezette **magyar ökumenikus gyülekezet**tel. Ezzel kapcsolatban a presbitérium elhatározta, hogy fölveszi a kapcsolatot a KAFEDIK-kel, és februárban megpróbál istentiszteletet szervezni Brünnben.

– megvitatta a **lelkészlakás fizetésének kérdéseit és módját**

– megbeszélte a gyülekezet honlapjával, hetilapjával, levelezőlistáival, nyilván tartásával kapcsolatos teendőket.

.....

– **Gyülekezetünk lelkésze** a következő telefonszámon érhető el: **+420/776/387179**. Ez a telefonszám ezentúl szerepelni fog az ÜZENET „Gyülekezeti alkalmak” részében.

FIGYELEM !!!

Felhívjuk kedves Olvasóink figyelmét, hogy

**a következő, január 24-i
istentisztelet kivételesen
17.00 órakor kezdődik.**

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP